

੧ ਓ ਸਿਤਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜਬ ਲਗ ਖਾਲਸਾ ਰਹੇ ਨਿਆਰਾ । ਤਬ ਲਗ ਤੇਜ ਦੀਉ ਮੈ ਸਾਰਾ ।
ਜਬ ਇਹ ਗਹੈ ਬਿਪਰਨ ਕੀ ਰੀਤ । ਮੈ ਨ ਕਰੋਂ ਇਨ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ।

ਪਰਮ ਸਤਿਕਾਰ ਜੋਗ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਮਨਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਜਥੇਦਾਰ ਅਕਾਲਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, Edmonton, Jan:10 1993

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ ॥

ਉਪ੍ਰੋਕ ਮੰਗਤੀਆਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਦਰਬਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸਟੇਜਾਂ ਤੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾ ਕੇ ਆਪ ਜੀ ਵੀ ਇਸ ਨੂੰ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਦਾ ਫੁਰਮਾਨ ਹੋਣ ਦੀ ਤਸਦੀਕੀ ਮੋਹਰ ਲਾ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਹੈ । ਸੋ ਸਿੱਧ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਦੇ ਉਪ੍ਰੋਕਤ ਬਚਨਾਂ ਦਾ, ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਦੇ ਪਾਵਨ ਨਾਮਏ ਨਾਲ ਡੂੰਘਾ ਸੰਬੰਧ ਹੈ । ਜਿਸ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਨੂੰ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਨੇ (ਕੇਵਲ ਕੁਝ ਹੀ ਸਤਰਾਂ ਉੱਪਰ) ਭਾਵ, ਅਜੇ ਹੁਣੇ ਹੀ " ਸ੍ਰਜਣ ਸੂਰਾ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ " ਕਿਹਾ ਸੀ ਫਿਰ ਨਾਲ ਹੀ ਉਪ੍ਰੋਕਤ ਬਚਨ ਵੀ ਉਸੇ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿ ਦੇਣ ਤੋਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਮੰਤਵ ਕੀ ਸੀ ? ਹੋਰ ਪਰਚਾਰਕਾਂ ਅਤੇ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਵਾਂਗ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਚਾਨਣਾ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ । ਜੇ ਸਿੱਖ ਪੰਥ ਨਿਆਰਾ ਵੀ ਨਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਬਿੱਪਰਨ ਕੀ ਰੀਤ ਦਾ ਧਾਰਨੀ ਵੀ ਬਣ ਚੁੱਕਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਖਾਲਸਤਾਨ ਲੈਣ ਲਈ ਸਾਡੇ ਮੋਰਚੇ ਕੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਬਚਨਾਂ ਨੂੰ ਝੂਠ ਅਤੇ ਅਰਥਹੀਣ ਸਿੱਧ ਕਰਨ ਦੇ ਯਤਨ ਰੂਪ ਇੱਕ ਗੁਸਤਾਖੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੀ ? ਕੀ, ਅਸੀਂ ਕਲਗੀਧਰ ਜੀ ਨੂੰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਕੇ ਦੱਸਣ ਦਾ ਯਤਨ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਵਾਂਗੇ ਕਿ-- ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਨਿਆਰਾ ਪੁਣਾ ਵੀ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਅਸੀਂ ਬਿੱਪ੍ਰਨ ਕੀ ਰੀਤ ਦੇ ਵੀ ਧਾਰਨੀ ਵੀ ਹੋਗਏ ਪਰ ਅਸਾਂ ਤੇਜ-ਪ੍ਰਤਾਪ ਖੁਦ ਕੇ ਲੈ ਲਿਆ ਹੈ ? ਦਾਸ ਨੂੰ ਤੌਖਲਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿੱਪ੍ਰਨ ਕੀ ਰੀਤ ਦੇ ਧਾਰਨੀ ਹੋ ਕੇ, ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿਚ ਬੇਪਰਤੀਤੇ ਬਣ ਜਾਣ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਤੇਜ ਪਰਤਾਪ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ।

ਇਸੇ ਸੰਕੇ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕਈ ਸੁਹਿਰਦ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕੋਲ ਕੀਤਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕਈ ਗੁਰਮੁਖ ਪਿਆਰੇ ਇਸ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਭਾਈਵਾਲ ਬਣੇ । ਅਤੇ ਕੋਈ ਇੱਕ ਵੀ ਅਜੇਹਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ ਨਿਰਮੂਲ ਕਿਹਾ ਹੋਵੇ । ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਮੁੱਖ ਗ੍ਰੰਥੀ ਸਾਹਿਬ, ਜਥੇਦਾਰ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਅਥਵਾ ਕਈ ਸਿੱਖ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਚਿਠੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ । ਉੱਤਰ ਕਿਤੋਂ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਾ ਹੋਇਆ । ਆਖਰ ੧੯੮੮ ਵਿਚ ਪ੍ਰੋ. ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ, (ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਲੀ ਕੁਰਸੀ ਤੇ ਬਿਰਾਜਣ ਸਨ,) ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਇਸ ਇਸ ਚਿੰਠੀ ਵਾਂਗ ਹੀ Double Registered ਡਾਕ ਨਵਾਫੇ ਰਾਹੀਂ ਬੇਨਤੀ ਲਿਖ ਭੇਜੀ । ਪਰ ਓਧਰੋਂ ਵੀ ਉਹੀ ਚੁੱਪ-ਰੂਪ ਉੱਤਰ ਹੀ ਸੀ । ੧੯੯੯ ਦੇ ਅਰੰਭ ਵਿਚ ਉਹ ਚਿੰਠੀ ਅਖਬਾਰਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਕੈਨੇਡਾ ਦੀਆਂ ਦੋ ਅਖਬਾਰਾਂ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦ (ਦੇ ਅਪ੍ਰੈਲ ਦੇ ਅੰਕ) ਵਿਚ ਛਪੀ ਗਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੁਸਤਕ " ਬਿੱਪ੍ਰਨ ਕੀ ਰੀਤ ਤੋਂ ਸਚ ਦਾ ਮਾਰਗ " ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਗਈ ।

ਹੁਣ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਬੇਨਤੀਆਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਨ :-

੧ = (ੳ) ਸਿੱਖ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਦੇ ਖਰੜੇ ਵਿਚ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਦੇ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪਾਬੰਦੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਹੈ----ਜੇ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਆਪ ਪਾਠ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ,

ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਚੰਗੇ ਪਾਠੀ ਕੋਲੋਂ ਸੁਣ ਲਵੇ, ਪਰ ਇਹ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਪਾਠੀ ਆਪੋ ਇਕੱਲਾ ਬਚਿ ਕੇ ਪਾਠ ਕਰਦਾ ਰਹੇ ਤੇ ਸੰਗਤ ਜਾਂ ਟੱਬਰ ਦਾ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਨਾ ਸੁਣਦਾ ਹੋਵੇ (ਸਫਾ ੧੪-੧੫)- ਇਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁਕਮ ਦੀ ਘੋਰ ਖੰਡਣਾ ਜੋ ਸ਼ਗੋਂ ਆਪ ਹੀ ਕਰਨੀ ਅਰੰਭ ਕਰ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵਡੀ ਹੋਰ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ । ਅਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਅੰਧ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਕੋਲੋਂ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਸੇਵਾਦਾਰ ਆਪਣੇ ਮਿਥੇ ਰੋਟ ਅਨੁਸਾਰ ਰਕਮ ਲੈ ਕੇ ਪਾਠ ਖੁੱਕ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ । ਫਿਰ ਕਈ ਥਾਈਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੀਆਂ ਪਾਵਨ ਬੀੜਾਂ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰਕੇ ਤਨਖਾਹ ਦਾਰ ਅਥਵਾ ਭਾੜੇ ਦੇ ਪਾਠੀਆਂ ਕੋਲੋਂ ਪਾਠ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ । ਉਸ ਪਾਠ ਨੂੰ ਘਰ ਦਾ ਜਾਂ ਬਾਹਰ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦਾ ਹੁੰਦਾ । ਪਾਠੀ ਵੀ ਚੋ ਘੱਟੋ ਪੂਰੇ ਕਰਨ ਲਈ ਘੜੀ ਦੀ ਸੂਈ ਵਿਚ ਸੁਰਤ ਜੋੜੀ, ਰੱਖ ਕੇ ਸਮਾਂ ਟਪਾਉਂਦਾ ਹੈ - ਚਿਤੁ ਜਿਨ ਕਾ ਹਿਰ ਲਇਆ ਮਾਇਆ ਬੋਲਨਿ ਪਏ ਰਵਾਈ ॥ [੯੨੦] ਭੋਗ ਤੇ ਜਿਹਤਾ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਘਰ ਵਾਲਿਆਂ ਕੋਲ ਡਾਕ ਰਾਹੀਂ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਪਾਠਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਟ ਏਡੀ ਲੰਮੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਨੂੰ ਪਾਠ ਦੇ ਭੋਗ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਵਜੋਂ ਪੁਜਣ ਵਾਲਾ (ਪਾਵਨ) ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਦੇ ਹੱਥ ਲਗਦਾ ਹੈ ਓਦੋਂ ਤਾਂ ਕਈ ਵਾਰੀ ਘਰਾਂ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿਚ ਅਜੇਹੀ ਉਥਲ ਪੁੱਥਲ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਇੱਕ ਬੋਲੋਂ ਕਾਗਜ਼ ਸਮਝ ਕੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਸਤਿਕਾਰਤ ਜਥੇਦਾਰ ਜੀ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਕਿ, ਸੈਂਕੜੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਮੀਨ ਦੂਰ ਬੈਠੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਨੂੰ ਜਿਸ ਕੋਲੋਂ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਤਕੜੀ ਰਕਮ ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਜੇਹੇ ਪਾਠਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਫਲ ਮਿਲਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ? ਕੇਂਦਰੀ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਦੀ ਖੰਡਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਪਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਕੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੌਤ ਪਾਠ ਕਰਕੇ, ਕੀ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਹਾਵਾਕਾਂ ਦੀ ਖੰਡਣਾ ਵੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਜੀ? ਕੀ ਆਪ ਜੀ ਕੋਈ ਗੁਰਬਾਣੀ ਸ਼ਬਦ ਦਸ ਸਕੋਗੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਜੇਹੇ ਮੰਤਰ ਪਾਠਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰਮਤਿ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ?

(ਅ) ਕੀ ਅਜੇਹੇ ਮੌਤ ਪਾਠ ਬਿੱਪ੍ਰਨ ਕੀ ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੀ ?

੨ = (ਅ) ਦਾਨ ਪ੍ਰਥਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਲੁਟ ਨੀਤੀ ਦੀ ਕਾਚ ਹੈ । ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਦਾਨ ਅਥਵਾ ਮਾਇਆ ਭੋਟਾ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਅਥਵਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰ ਸਕਣ ਵਾਲੇ ਯਤਨਾਂ ਦੀ ਗਰੁਮਤ ਨੇ ਭਰਪੂਰ ਖੰਡਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ । ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਜੀ ਨੇ ਅਰੰਭ ਤੋਂ ਦਾਨ ਦੇ ਵੱਟੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਗੁਣਾਂ ਵੱਧ ਮੰਗਣ ਦੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸੋਭਾ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੀ ਚੁਚੀ ਦੀ ਭਰਤੂਰ ਖੰਡਣਾ ਕਰਕੇ ਦਸਵੰਧ ਪ੍ਰਥਾ ਕਾਇਮ ਕੀਤੀ ਸੀ --ਸਤੀਆ ਮਨਿ ਸੋਭੁ ਉਪਜੇ ਦੇਣੈ ਕੇ ਵੀਚਾਰਿ । ਦੇ ਦੇ ਮੰਗੇ ਸਹਸ ਗੁਣਾ ਸੋਭ ਕਰੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥ (੪੬੫-ਵਾਰ- ੬) ਦਾਨ ਪ੍ਰਥਾ ਦੀ ਗੁਰਮਤਿ ਵਿਰੋਧੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਤੇ ਕਿਤੇ ਰਿਹਾ ਸਗੋਂ ਮੰਜੀ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦੀਵਾਨ ਤੋਂ ਅਰੰਭ ਹੋ ਕੇ ਸੱਭ ਦੀਵਾਨਾਂ ਵਿਚ ਦਾਨੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ । ਅਜੇਹਾ ਕਰਕੇ ਉਪਰ ਲਿਖੇ ਸ੍ਰੀ ਆਸਾ ਜੀ ਦੀ ਵਾਰ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੀ ਉਲੰਭਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ - ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਦੋਉ ਪਰਚਾਰਿ--(੧੮੬) , ਲੋਕਾ ਨਾ ਸਾਲਹ --(੨੫੫) ਅਤੇ ਅਜੇਹੀ ਹੋਰ ਬੇਅੰਤ ਗੁਰਬਾਣੀ ਹੁਕਮ ਦੀ ਖੰਡਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ।

(ੳ) ਬਹੁਤੇ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਵਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਤਾਂ ਇਹ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿ ਹਰੀਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਐਣ ਸਾਹਮਣੇ, ਜਾਂਦਿਆਂ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਇੱਕ ਸੇਵਾਦਾਰ ਬੈਠਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਹਾਜ਼ਰੀ ਭਰਨ ਆਏ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਦਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਚੋਰਾਂ ਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਆਪਣੀਆਂ ਮਨੋ ਕਾਮਨਾ ਦੀ ਛੋਟੀ ਪੂਰਤੀ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਵਾਲਾ ਜਿਹੜਾ ਅਮੀਰ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਤਕੜਾ ਗੱਫਾ ਉਸ ਸੇਵਾਦਾਰ ਨੂੰ ਫੜਾਉਂਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਵਧੀਆ ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਕੇਸਰੀ ਸਿਰੋਪ-ਰੂਪ ਪਟਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਘੱਟ ਭੋਟਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਜ਼ਰਾ ਘਟੀਆ ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਪਟਕਾ, ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦਰਜੇ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਆਕਾਰ ਵਾਲੇ ਚੋ, ਜਾਂ ਵੱਧ ਪਤਾਸੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । ਚੰਬੇ ਦਰਜੇ ਵਾਲੇ ਵਿਚਾਰੇ ਸਰਿਆ ਬਣਿਆ ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਨਾਲ ਬਣਾਏ ਚੰਘ ਨਾਲ ਭੋਟਾ ਕਰ ਕੇ, ਤੇ ਸਿਰ ਨਿਵਾ ਕੇ ਖਿਸਕਣ ਦੀ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਕੇ ਕੀ ਗੁਰੂਘਰ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ (ਰਾਜਾ ਰੰਕ ਬਰਾਬਰੀ) ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਖੰਡਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੁੰਦੀ ? ਕੀ ਦਾਨ ਰਸਤੇ ਠੱਗੀ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਰੀਤ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ? ਕੀ ਗ਼ਰੀਬ ਦਾਨੀਆਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਹੀਨ-ਭਾਵਨਾ ਉਤਪਨ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਬਣ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ? ਕੀ ਅੱਗੇ ਲਿਖੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬੇਅੰਤ ਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਖੰਡਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਘੋਰ ਪਾਪ, ਸਰਬ ਉਚ ਗੁਰੂ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚੋਂ ਹੀ ਅਰੰਭ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ? :-

ੳ) ਤੀਰਥ ਤਪੁ ਦਇਆ ਦਤੁ ਦਾਨੁ ॥ ਜੇ ਕੋ ਪਵੈ ਤਿਲ ਕਾ ਮਨੁ ॥ ਜਪੁ ॥

ਅ) ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਅਨੇਕ ਨਾਵਣ ਕਿਉ ਅੰਤਰਿ ਮਲੁ ਧੋਵੈ ॥ (੨੪੩ - ੨)

ੲ) ਕੰਚਨ ਸਿਉ ਪਾਈਐ ਨਹੀ ਤੋਲਿ ॥ ਮਨੁ ਦੇ ਰਾਮੁ ਲੀਆ ਹੈ ਮੋਲਿ ॥ ੧ ॥ (੩੨੭-੧੯)

ਸ) ਕਨਿਕ ਕਾਮਿਨੀ ਹੈਵਰ ਗੋਵਰ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਦਾਨੁ ਦਾਤਾਰਾ ॥

ਅੰਧਾ ਆਗੂ ਜੇ ਥੀਐ ਕਿਉ ਪਾਪੁਰ ਜਾਣੈ ॥

ਇਸ ਘਰ ਕੇ ਆਗ ਲਗੀ ਘਰ ਕੇ ਚਿਰਾਗ ਸੇ

ਅੰਨ ਬਸਤ੍ਰ ਭੂਮਿ ਬਹੁ ਅਰਪੈ ਨਹ ਮਿਲੀਐ ਹਰਿ ਦੁਆਰਾ ॥ ੪ ॥ (੬੪੨-੩)

੧) ਪੂਜਾ ਵਰਤ ਤਿਲਕ ਇਸਨਾਨਾ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਬਹੁ ਦੇਨ ॥ ਕਹੂੰ ਨ ਭਜਿ ਸੰਜਮ ਸੁਆਮੀ ਬੋਲਹਿ ਮੀਠੇ ਬੈਨ ॥ (੬੭੪-੧੩)

(ਅਜੇਹੇ ਹੋਰ ਬੇਅੰਤ ਗੁਰੂ-ਸ਼ਬਦ ਹਨ ਅਰਥਾਤ ਦਾਨ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਹਟਾਉਣ ਵਾਲਾ ਫੁਰਮਾਨ ਕਈ ਵਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ)

ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪਾਵਨ ਸਰੂਪਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਗੋਲਕਾਂ ਰਖਣ ਦੀ ਪੰਥ ਵਿਚ ਮਨਾਹੀ ਹੋਈ ਪੁਰਾਤਨ ਰਹਿਤਨਾਮਿਆਂ ਤੋਂ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦੀ ਹੈ :-

ਗੋਲਕ ਰਾਖਹਿ ਨਾਹਿ, ਨਹਿ ਛਲ ਕਾ ਕਰਹਿ ਵਪਾਰ । (ਤਨਖਾਹ ਨਾਮਾ, ਭਾਈ ਨੰਦਲਾਲ ਜੀ ਗ: ਮਾ:-੪੫੨)

ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿੱਖ ਗਰੀਬ ਕੀ ਰਸਨਾ ਕੋ ਗੁਰੂ ਕੀ ਗੋਲਕ ਜਾਣੇ । (ਰਹਿਤਨਾਮਾ ਭਾਈ ਚੌਪਾ ਸਿੰਘ)

ਦਾਨ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਆਦਿ ਭੇਟਾ ਕਰਨ ਦੇ ਥਾਂ ਦਸਵੰਧ ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਗੁਰੂ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੋੜਤਾ ਵਾਲੀਆਂ ਰਹਿਤਨਾਮਿਆਂ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ

ਹਨ :-

੧) ਦਸਵੰਧ ਗੁਰੂ ਨਹਿ ਦੇਵਹੀ, ਝੂਠ ਬੋਲ ਜੋ ਖਾਇ ॥ ਕਹਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਲਾਲ ਜੀ ! ਤਿਸ ਕਾ ਕਛੁ ਨ ਬਿਸਾਇ ॥ (ਤਨਖਾਹ ਨਾਮਾ)

੨) ਦਸ ਨਖ ਕਰ ਜੋ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ । ਤਾਂ ਕਰ ਜੋ ਧਨ ਘਰ ਮੈਂ ਆਵੈ ॥ ੧੨ ॥

ਤਿਹ ਤੇ ਗੁਰ ਦਸਵੰਧ ਜੋ ਦੇਈ । ਸਿੰਘ ਸੁ ਜਸ ਬਹੁ ਜਗ ਮਹਿ ਲੇਈ । (ਰਹਿਤਨਾਮਾ ਭਾਈ ਚੌਪਾ ਸਿੰਘ)

੩) ਜੋ ਅਪਨੀ ਕਛੁ ਕਰਹੁ ਕਮਾਈ । ਗੁਰ ਹਿਤ ਦਿਹੁ ਦਸਵੰਧ ਬਨਾਈ ॥੨੫॥ (ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਜ, ਰਾਜਿ ੧, ਅੰਸੂ ੧੧)

ਦਾਨ-ਪ੍ਰਥਾ ਅਤੇ ਗਲਿਕਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਲੁੱਟ ਨੀਤੀ ਦੇ ਸ਼ਸਤਰ ਹਨ । ਗੁਰਬਨਣੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਥਵਾ ਪੁਰਾਤਨ ਰਹਿਤਨਾਮਿਆਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਖੰਡਣਾ ਜੋ ਹਰਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਹੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਬਾਹਰ ਬਿਪ੍ਰਨ ਕੀ ਰੀਤ ਕਿਵੇਂ ਨਾ ਫੈਲੇ ?

੩=(ੳ) ਦੁਖਭੰਜਨੀ ਬੇਰੀ ਹੇਠ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਛਪੜੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪੈ ਕੇ ਕਥਿਤ ਰਜਨੀ ਦੇ ਕੋਹੜੀ ਪਤੀ ਦਾ ਰਾਜੀ ਹੋ ਜਾਣ ਵਾਲੀ, ਅਤੇ ਕਾਂਵਾਂ ਦਾ ਚਿੱਟੇ ਹੀਸ ਬਣ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸਾਖੀ ਗੁਮਤਿ ਵਿਰੋਧੀ ਅਤੇ ਮਨਘੜਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੀ ?

(ਅ) ਦੁਖਭੰਜਨੀ ਬੇਰੀ ਹੇਠ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਨੂੰ ਮਨ ਇੱਛੋ ਫਲ ਦਾਇਕ ਮੰਨਣਾ ਕੀ ਬੇਰੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੀ ? ਕੀ ਅਜੇਹਾ ਹੋਣਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੀ ? ਅਜੇਹੀਆਂ ਕੁਰੀਤੀਆਂ ਵਿਰੁਧ ਹੁਕਮਾਮਾ ਜਾਰੀ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਅਰਥ, ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੁਰੀਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਹੈ ਜੀ ?

(ੲ) ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ਅਜੇਹੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵੱਧ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੇਰੀ ਹੋਣ ਨੂੰ ਕੇ ਆਪਣੇ ਦੁਖਾਂ ਰੋਗਾਂ ਅਤੇ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਟੁੱਬੇ ਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਮੂੰਹੋ - **ਰਾਮਦਾਸ ਸਰੋਵਰ ਨਾਤੇ ਸੱਭ ਉਤਰੇ ਪਾਪ ਕਮਾਤੇ** - ਪੜ੍ਹੀ ਜਾਣਗੇ । ਗੁਰੂ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਮਨ ਤੋਂ, ਛੂਤ ਛਾਤ, ਭਿਟ ਅਤੇ ਵੱਖ ਵਾਦ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਸੁੱਚਮ ਦੇ ਭਰਮ ਦੂਰ, ਕਰ ਵਾਲੀ ਜਿਸ ਅਪਾਰ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਸਰੋਵਰ ਲਾਏ ਸਨ ਉਸ ਅਨਮੋਲ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਸੋਝੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰਾਉਂਦਾ । ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰੋਵਰ, ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਤਸੰਗਤ ਹੈ । ਉਸ ਸਰੋਵਰ ਵਿਚ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਧੋਣਾ ਹੈ । ਸਰੋਵਰਾਂ ਅਤੇ ਬਨਾਸਪਤੀ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਜਿਸ ਦਾ ਸ਼ਾਹੀ ਦਰਬਾਰ ਉਸੇ ਹੀ ਜਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਲੱਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨਿਰਾਲੇ ਗੁਰੂ-ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਖੰਡਣਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ --

ਪਾਪ ਕਰਹਿ ਪੰਚਾ ਕੇ ਬਸਿ ਰੇ ॥ ਤੀਰਥਿ ਨਾਇ ਕਹਹਿ ਸਭਿ ਉਤਰੇ ॥

ਬਹੁਰਿ ਕਮਾਵਹਿ ਹੋਇ ਨਿਸੰਕ ॥ ਜਮਪੁਰਿ ਬਾਂਧਿ ਖਰੇ ਕਾਲੰਕ ॥ ੨ ॥ (੧੩੪੮-੨)

(ਸ) ਸਿਧੇ ਅਥਵਾ ਅਸਿੱਧੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬੇਰੀ ਅਤੇ ਜਲ ਦੀ ਪੂਜਾ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਐਨ ਸਾਹਮਣੇ ਅਤੇ ਸਰਬ ਉਚ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਹੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ । ੧੯੭੩ ਦੇ ਗੋੜ ਵਿਚ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਰਾਮਾਤੀ ਬੇਰੀ (ਪੋਠੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰਦੀ) ਆਪ ਹੀ ਸੁੱਕ ਗਈ ਸੀ । ਪਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਮਹੰਤਾਂ ਦਾ ਉਤੱਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਥਵਾ ਬਿੱਪ੍ਰ ਦਾ ਚੇਲਾ, ਰੁੱਖ ਦੀ ਪੂਜਾ ਵਾਲੇ ਇਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਭਰਮ ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖ ਕੇ ਘਾਬਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਝੱਟ ਪੱਟ ਕਿਤੋਂ ਨਵ-ਜਨਮੀ ਬੇਰੀ ਦੀ ਲਗਰ ਲੱਭ ਕੇ ਉਥੇ ਹੀ ਲਿਆ ਗੱਡੀ । ਸੇਵਦਾਰ ਕੋਲੋਂ ਇਸ ਅਚਾਨਕ ਭਾਣੇ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕਟਾਖਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, ਕਰਾਮਾਤੀ ਬੇਰੀ ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣਾਂ ਬੱਚਾ ਦੇ ਗਈ ਸੀ ।

ਇਹ ਹੈ ਸੱਚ ਦੇ ਢੰਡੋਰਚੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਸਰਬ ਉਚ ਦਰਬਾਰ ਦੀ ਪਾਵਨਤਾ । ਝੂਠ ਦੀ ਉਪਜ ਇਸ ਬੇਰੀ ਨੂੰ ਜਿਹੜਾ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਅਸਲੀ ਅਤੇ ਪੁਰਾਤਨ ਬੇਰੀ ਸਮਝ ਕੇ ਆਪਣੇ ਦੁਖੜੇ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਜਾਗ੍ਰਤ ਨੇ ਪਾਸਾ ਪਰਤਿਆਂ ਅਤੇ ਇਸ ਬੇਰੀ ਦੀ ਵਗਿਆਨ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਰਖ ਹੋਣ ਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਰਾਮਾਤੀ ਜਨਮ ੧੯੭੨ ਦੇ ਗੋੜ ਦਾ ਸਿੱਧ ਕਰਵਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸ਼ਰਧਾ ਦਾ ਕੀਹ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ --**ਕੁਝ ਠਗੀ ਗੁਝੀ ਨਾ ਰਹੈ ਕੁਝ ਮੁਲੰਮਾ ਪਲੇਟਿ ਧਰੇਹੁ** ॥(੩੧੧-ਵਾਰ-੨੦) ਅਤੇ ਏਥੋਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਦੇ ਆਚਰਨ ਬਾਰੇ ਕੀਹ ਵਿਚਾਰ ਬਣੇਗਾ । ਕੀ ਆਪ ਜੀ ਕੋਈ ਸੋਧ ਪੱਤਰ ਜਾਰੀ ਕਰ ਸਕੋਗੇ ਜੀ?

੪= ਪੰਥ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕ ਮਰਯਾਦਾ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਵਾਲਾ ਜਥੇਦਾਰ ਜਦ ਮਹੰਤ ਬਣ ਕੇ ਆਪਣੀ ਪਦਵੀ ਦੇ ਮਦ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਭੁਲ ਗਿਆ ਤਾਂ ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਪੰਥ ਲਾਵਾਰਸ ਹੋ ਗਿਆ । ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸਿੱਖ ਦੀ ਸਾਰੀ ਜਿੰਦਗੀ, ਭਾਵ ਜਨਮ ਤੋਂ ਅਰੰਭ ਹੋ ਕੇ ਮਰਨ ਤੱਕ ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸੰਸਕਾਰ (ਸਿਰਫ ਰੂਪ ਵੱਟਿਆ ਹੈ) ਬ੍ਰਾਮਣੀ ਮਰਯਾਦਾ ਦੀ ਜਕੜ ਵਿਚ ਆ ਗਏ ਹੋਏ ਹਨ ।

੫= ਗੁਰਮਤਿ ਸਿਧਾਂਤ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਅਥਵਾ ਗੁਰੂ ਸਰੂਪ ਤੋਂ ਸ਼ਰਧਾ ਹਟਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪਸਤਕਾਂ

ੳ) ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਵਾਸੀ ਗਿਆਨੀ ਈਸ਼ਰ ਸਿੰਘ ਨਾਰਾ ਨੇ--**ਕ੍ਰਿਸ਼ ਭਗਵਾਨ ਤੇ ਕਲਗੀਧਰ**-- ਨਾਮਕ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਹੈ । ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਫ਼ੇ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਤੇ ਕਲਗੀਧਰ ਜੀ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਛਪੀ ਹੋਈ ਹੈ । ੧੯੭੪ ਤੋਂ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿਚ ਵਿਕ ਰਹੀ ਹੈ । ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਲਿਖਾਰੀ ਨੇ ' ਹਿੰਸਾ ਬਣੇ ਕਿਸੇ ਸਯਾਮ ਨਾਮੀ ਕਵੀ ਦੇ ਲਿਖੇ-- ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਵਤਾਰ--ਕਾਵ ਵਿਚੋਂ ਮਰਜੀ ਦੇ ਸਵੱਈਏ ਚੁਣ ਕੇ ਕਲਗੀਧਰ ਜੀ ਨੂੰ - ੧= ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਕਰਦੇ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ । ੨=ਕਲਗੀ ਧਰ ਜੀ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਆਦਿ ਪੁਰਖ, ਵਿਧਾਤਾ, ਸੈਫ, ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਹੈ । ੩-- ਸ੍ਰੀ ਪੁਰਾਣ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰੇ ਮਾਤ੍ਰ ਗਲਤ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਕੇ, ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਨਾਲ (ਮਾਤਾ) ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾਂ ਜੀ ਦੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ੧੬੦੦੦ ਰਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਭੁਲੇਖਾ ਪਾਉਣ ਲਈ ਝੂਠ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਕਿ-- ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾਂ ਜੀ ਵਾਂਗ ਹੀ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਾਣੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਵੀ ਸੀ ਹੋਈ (ਨੋਟ :- ਸ੍ਰੀ ਮਦ ਭਾਗਵਤ ਪੁਰਾਣ ਵਿਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਾਣੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ੧੬੧੦੮ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਰਾਣੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ੧੦/੧੦ ਪੁੱਤ੍ਰ ਅਤੇ ੧/੧ ਹੋਈ ਲਿਖੀ ਹੈ) ੪= ਗੁਰਬਾਣੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਗਲਤ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ, ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਅਤੇ ਚੌਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਭਗਤ ਦਰਸਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ । ੫= ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਮਨਮਤੀ ਅਰਥ ਕਰਕੇ ਲਿਖਾਰੀ ਨੇ ਸਿੱਖਾਂ ਤੇ ਤਰਕ ਕਰਦਿਆਂ

ਅੰਧਾ ਆਗੂ ਜੇ ਥੀਐ ਕਿਉ ਪਾਧਰੁ ਜਾਣੈ ॥

ਇਸ ਘਰ ਕੋ ਆਗ ਲਗੀ ਘਰ ਕੇ ਚਿਰਾਗ ਸੇ

ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਸੱਚਾ ਸਿੱਖ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਰਕੇ ਮੰਨਦਾ ਹੋਵੇ । ੬= ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਲਗੀਧਰ ਜੀ ਦੇ ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਸਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੇ ਪੰਜ ਪਾਂਡੋ ਸਨ । ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਕਈ ਕੁਝ ਲਿਖ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਤ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਪੂਰਾ ਟਿੱਲ ਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ । ੭= ਸੁਆਰਥੀ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਨੀਤ ਨਾਲ ਅਵਤਾਰ ਪ੍ਰਥਾ ਵਾਲੇ ਗੁਰਮਤ ਸਿਧਾਂਤ ਦਾ ਮੌਜੂ ਉਡਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ । ਕੀ ਇਸ ਲਿਖਾਰੀ ਦਾ ਨਿਰੰਕਾਰੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਅਪਰਾਧ ਹੈ ? f ਕਸ ਮਜਬੂਰੀ ਅਥਵਾ ਗੁਪਤ ਭੇਤ ਕਾਰਨ ਅਜੇਹੇ ਲਿਖਾਰੀ ਵਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ?

ਅ) ਭਿੰਡਰਾਂ ਵਾਲੇ ਸੰਤ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਲਿਖੀ ਪੁਸਤਕ (ਗੁਰਮਤਿ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ) ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਬਾਜ਼ਾਰ ਦੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਰਾਹੀਂ ਕਈ ਘਰਾਂ ਦੀ ਸੋਭਾ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ । ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਲਗ-ਪਗ ਸਾਰੀ ਦੀ ਸਾਰੀ ਗੁਰਮਤਿ ਦੀ ਅਥਵਾ ਗੁਰਬਾਣੀ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਬਰਾਹਮਣੀ ਰੰਗ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਹੈ । ਦਾਸ ਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬੜਾ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਪੱਤਰ ਲਿਖ ਕੇ ਭਿੰਡਰਾਂ ਵਾਲੀ ਟਕਸਾਲ ਦੇ ਮੁਖੀਆਂ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਸੀ । ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਉਸ ਦਾ ਉਤਾਰਾ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਹੈ । ਕੀ ਕੋਈ ਸੋਧ-ਪੱਤਰ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕਿਰਪਾਲਤਾ ਕਰ ਸਕੇਗੇ ਜੀ? ---

੬= ਸਿੱਖ ਪੰਥ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਧਾਰਮਿਕ ਅਥਵਾ ਸਿਆਸੀ ਮਤ-ਭੇਦ ਦੇ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਢਿੱਲ ਦੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਪੰਥਕ ਪੱਧਰ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਝੱਟ ਪੱਟ ਇੱਕ ਪੱਕਾ ਅਤੇ ਸਰਬ ਪ੍ਰਵਾਨਤ ਨਿਰਣਾ ਲੈ ਕੇ ਏਕਤਾ ਬਣਾਈ ਰਖਣ ਦੇ ਜਿੰਮੇਵਾਰ ਆਪ ਜੀ ਤੇ ਹੈ । ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ, ਰਾਧਾ ਸਵਾਮੀਆਂ, ਨਿਰੰਕਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਡੋਰੇ-ਵਾਦ ਵਲੋਂ ਗੁਰਮਤਿ ਅਥਵਾ ਕੇਂਦਰੀ ਪੰਥਕ--ਮਰਯਾਦਾ ਨੂੰ ਖੰਡਣ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਬੇ-ਸੁਮਾਰ ਪੁਤਸਕਾਂ ਛਪਦੀਆਂ ਅਤੇ ਵਿਕਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ । ਜੋ ਮਰਜ਼ੀ ਹੈ ਗੁਰਮਤਿ ਲਿਖਿਆ ਜਾ, ਜੋ ਮਰਜ਼ੀ ਹੈ ਗੁਰੂ ਕੀਆਂ ਸਟੇਜਾਂ ਤੇ ਬੋਲਿਆ, ਗਾਂਵਿਆਂ ਜਾਵੇ, ਗੁਰੂ ਦਰਬਾਰਾਂ ਵਿਚ, ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਅਦਬ ਸਤਿਕਾਰ ਭੁੱਲ ਕੇ ਲੜਾਈ ਝਗੜੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ, ਕਬਰਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਅਥਵਾ ਬਾਬੇ ਰੋੜੇ (ਭੋਮ-ਵਡਾਲਾ) ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਕੇ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਘਰ ਦੀਆਂ ਕੰਢੀਆਂ ਸ਼ਰਾਬਾਂ ਦੀ ਭੇਟਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ । ਸ਼ਰਾਬੀਆਂ ਦੇ ਇਸ ਘੜਮੱਸ ਖਾਨੇ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੂੰ ਲੈ ਆਂਦਾ ਅਤੇ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਕੇ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਹਾਸੇ ਹੀਣਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀਆਂ ਖ਼ਬਰਾਂ, ਛਪਾਰ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਬਣੀ ਸੱਪ ਦੀ ਵਰਮੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਦੇ ਮੇਲੇ ਤੇ ਲੱਖਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ, ੧੯੮੪ ਦੇ ਘੁਲੂ ਘਾਰੇ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸਥਿਤੀ ਕਾਰਨ ਡੋਰੇ ਵਾਦ ਨੇ ਅਜੇਹਾ ਸਿਰ ਚੁਕਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰੱਜ ਕੇ ਗੁਰੂ ਮਰਯਾਦਾ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਿਆ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਠ ਕਰਾਉਣ ਦੀਆਂ ਕਈ ਵਿਧੀਆਂ ਚਾਠੂ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਗੱਲ ਕੀਹ ਸਿਖੀ ਦੀ ਮਰਯਾਦਾ-- ਚੁੰ ਚੁੰ ਦਾ ਮੁਰੱਬਾ ਬਣਦੀ ਗਈ ।

੭= ਵੈਨਕੂਵਰ ਤੋਂ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਿਚ -- ਸੰਤ ਜਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਹੇਠ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜੇ ਅਨਮੋਲ ਬਚਨ ਲਗਾਤਾਰ ਛੱਪ ਰਹੇ ਹਨ । ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਅਜੇਹੇ ਬਚਨ ਜੋ ਗੁਰਮਤਿ ਸਿਧਾਂਤ ਅਤੇ ਖ਼ਾਲਸਈ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿਕੂਲ ਹਨ, ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਕਹੇ ਵੀ ਸਨ ਕਿ ਨਹੀਂ । ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਸਿਆਸੀ ਤਕਰੀਰ ਵਿਚ ਸਮੇਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾਲ ਚੁਕਵੇਂ ਸਮਝ ਕੇ ਉਚਾਰੇ ਹੀ ਹੋਣ ਪਰ ਅਜੇਹੇ ਬਚਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਸਿੱਖ ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਿਚ, ਅਨਮੋਲ ਬਚਨ ਕਰਕੇ ਛਾਪੀ ਜਾਣਾ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਫੁਰਮਾਨ - ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕੱਚੀ ਹੈ ਬਾਣੀ - ਦੀ ਉਲੱਛਣਾ ਅਨਭਵ ਹੋਈ । ਅਸਾਂ ਅਖ਼ਬਾਰ ਨੂੰ ਵਿਸਥਾਰ ਪੂਰਬਕ ਜਿਹੜੀ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖੀ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਇਕ ਉਤਾਰਾ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਭੇਜ ਰਹੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਚਨਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਲਿਖੇ ਗੁਰਮਤਿ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਤਾਬਿਆ, ਆਪਣੀ ਵਿਦਵਤਾ ਦੀ ਕਸਵੱਟੀ ਤੇ ਪਰਖ ਕੇ ਜੋਗ ਰਾਏ ਅਥਵਾ ਕਿਸੇ ਸੰਭੁਤਾ ਘਾਟ ਅਥਵਾ ਖੁਨਾਮੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਬਖ਼ਸ਼ ਸਕੋ । ਅਤੇ ਪੁਸਤਕ ਅਥਵਾ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿਚ ਛਪਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਧਾਈ ਕਰ ਲਈ ਜਾਵੇ । ਚੇ ਦਾ ਸੱਚਾ ਦੇ ਦੇਣਾ ।

ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਖਰੜਾ ਤਿਆਰ ਹੈ । ਛਪਾਈ ਵਾਸਤੇ ਭੇਜਣ ਲਈ ਜੁਲਾਈ (੧੯੯੩) ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇਗੀ । ਇਸ ਚਿੱਠੀ ਵਿਚਲੀ ਜਾਂ ਪੈਰਾ ਨੰ: ੧੧ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਅਖ਼ਬਾਰ ਨੂੰ ਲਿਖੀ ਚਿੱਠੀ ਵਿਚਲੀ ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਪੁਸਤਕ ਅਥਵਾ ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਿਚ ਛਾਪੀ ਜਾਣੀ ਆਪ ਜੀ ਠੀਕ ਨਾ ਸਮਝੋ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਦਾ (ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਤਾਬਿਆ ਰਹਿ ਕੇ ਕਿਹਾ) ਹਰ ਹੁਕਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸਮਝ ਕੇ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਗੀ । ਉੱਤਰ ਦੇ ਨਾ ਆਉਣ ਨੂੰ ਚਿਠੀਆਂ ਦੇ ਹਰ ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਸਮਝ ਕੇ ਸਭ ਕੁਝ ਪੰਥ ਦੇ ਗਿਆਨ ਗੋਚਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣ ਵਿਚ ਹਰਜ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ ਗਾ । ਬਹੁਮੁੱਲੀ ਸੋਧ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਉੱਤਰ ਦੇ ਉਡੀਕਵਾਨ,, ਦਾਦੂ ਦੀ ਕਬਰ ਤੇ ਤੀਰ ਤੁਕਾਉਣ ਦਾ ਸਾਕਾ ਵਰਤਾ ਅਜੇਹੀਆਂ ਪੁੱਛਾਂ ਕਰ ਸਕਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਗੁਰ ਅਤੇ ਪੰਥ ਦੇ ਸੇਵਕ,

ਗੁਬਖ਼ਸ਼ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਸਾਥੀ
ਮਿਤੀ ੧੦ ਜਨਵਰੀ ੧੯੯੩